

Geçmişten Günümüze Yabancı Dil Olarak Türkçenin Varlığı (Hindistan Örneği)

Sheikh Zakiuddin CHISHTI*

Öz. İnsan kültürel bir varlıktır. Kişinin kültürü her zaman derin bir kökene sahiptir ve ikinci veya yabancı bir kültüre aşına olsalar bile, kendi bilinçlerinin dışında işlemeye devam eder. Yabancı dil iki kültür arasındaki köprüdür. Bu nedenle yabancı dil öğretiminde kültür ögesi büyük önem taşımaktadır. Ayrıca bununla birlikte materyal ve öğretim yöntemleri de oldukça önemlidir. İngilizlerle olan ilişkileri nedeniyle İngilizce Hindistan'da tercih edilen ikinci yabancı dil olarak karşımıza çıkmaktadır. Hindistan'da Türk dili ise öğrenciler tarafından üçüncü veya dördüncü yabancı dil olarak seçilmektedir. Bu konu göz önüne alınırsa Türkçenin Hindistan'daki öneminin gitgide arttığı söylenebilir. Bu araştırmanın amacı; Hindistan'da yabancı dil olarak Türkçenin varlığını ve öğretimini incelemektir. Bu çalışmada, genel tarama modeli kullanılmıştır ve konu ile ilgili çalışmalar taranarak sistematik olarak incelenmiştir. Tarama Türkçe dilinde yapılmış ve makale yılı sınırlandırılması getirilmemiştir. Konu ile ilgili araştırmalar incelenmiş, diğer ülkedeki Türkçe öğretim modelleri araştırılıp, Hindistan'da gerçekleşen eğitim modeli ile karşılaştırılmıştır. Bulgular incelendiğinde; Şahin ve arkadaşlarının (2019) Jamia Millia İslamia Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünün öğrencileriyle yapılan çalışmaya göre; katılımcılar en çok konuşma bölümünde sorunla karşılaştıkları gözlemlenmektedir. En düşük oran ise öğretmen sorunu olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu kapsamda elde edilen araştırma verileri ışığında gelecek araştırmalar için öneriler getirilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Hindistan'da yabancı dil öğretimi, Yabancı Dil olarak Türkçe, Hindistan'da Türkçe öğretimi.

* Sakarya Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü Yabancılar için Türkçe Öğretimi Yüksek Lisans Öğrencisi, zakichishti007@gmail.com

The Existence of Turkish as a Foreign Language from Past to Present (Example of India)

Abstract. Human being is a cultural entity. The person's culture has always a deep origin and continues to operate outside their own consciousness, even if they are familiar with a second or foreign culture. Foreign language is the bridge between two cultures. For this reason, culture element is very important in foreign language teaching. In addition, materials and teaching methods are also very important. Due to its relations with the British, English is the second foreign language preferred in India. Turkish language is chosen as the third or fourth foreign language by students in India. Considering this issue, it can be said that the importance of Turkish in India is increasing day by day. The purpose of this research is to examine the existence and teaching of Turkish as a foreign language in India. In this study, studies related to the subject have been scanned and systematically examined. The screening was conducted in Turkish language and the article year was not restricted. Researches on the subject were examined, Turkish teaching models in other countries were researched and compared with the education model in India. Results when examined: According to Şahin and his friends the study conducted with the students of the Jamia Millia Islamia, department of Turkish language and literature; It is observed that the participants mostly encountered problems in the speaking part. The lowest rate appears to be the teacher problem. In the light of the research data obtained in this context, suggestions were made for future research.

Keywords: Foreign language teaching in India, Turkish as a Foreign Language. Teaching Turkish in India.

1. GİRİŞ

İnsanların iletişim kurmak ve birbirleriyle anlaşmak için dile ihtiyaç duyduğunu söyleyebiliriz. Bu da akıllara “bir lisan bir insan, iki lisan iki insan” sözünü getirmektedir. Bu sözden de anlaşılacağı gibi yabancı dil öğrenmek insanlar için büyük önem taşımaktadır.

2. HİNDİSTAN VE TÜRKİYE İLİŞKİLERİNİN TARİHÇESİ

Hindistan topraklarına Müslümanların ilk defa girişi VII. yüzyıl gibi erken bir dönemin olayıdır. Fakat o dönemdeki seferlerin Hindistan'ın diğer bölgelerine yaptığı etki zayıftır. XI. yüzyılın ilk yarısında ise Hindistan adeta Müslüman Türklerin hücumlarının merkezine dönüşmüştür. Hindistan'da ilk Türk İslam seferi 1001'de gerçekleşmiştir. O dönemde derebeylik düzenin dağınlıklığını yasayan Hint rascalıkları (prenslikleri) bu saldırılara karşılık vermeden geriye çekilmek zorunda kalmışlardır. Süreç içerisinde Kuzey Hindistan'da Müslümanlar hakimiyeti altında büyük bir devlet olan Türk Sultanlığı kurulmuştur. Taarruzunu güneye doğru devam ettiren bu devletin teşekkülü, Hindistan tarihi ve kültürüne büyük bir etkide bulunmuştur. Bu dönemden itibaren mimarlıktan, edebiyata, sanattan, yazıya ve mutfak kültürüne, bütün kültürel sahalarda İslamiyet'in etkisi görülmeye başlanmıştır (Bokuleva vd, 2012). Hindistan-Türkiye arasındaki ilk diplomatik ilişkiler 1481-82 yıllarında Osmanlı padişahları ve Müslüman liderler arasında gerçekleşmiştir. Hindistan'ın özgürlük savaşçısı Dr. Mukhtar Ahmet Ansari'nin 1912'de Balkan savaşındaki tıbbî misyonu ile Türkiye-Hindistan ilişkisi daha da güçlü bir ivme kazanmıştır. Millî Mücadele yıllarında Türkiye Cumhuriyetinin kurulması için Hint desteğinin gelmesi, Osmanlı devletine dayalı Hindistan'da hilafet hareketinin başlaması Mahatma Gandhi'nin bizzat buna destek vermesi de Hint-Türkiye ilişkisini gözler önüne sermektedir (Manazir, 2019).

Hindistan'ın 1947 yılında bağımsızlaşmasının ardından Türk-Hint ilişkileri mesafeli olarak devam etmiştir. İki devlet arasında resmi temaslar doğrultusunda önemli adımlar 1950'lerin başlarında atılmıştır. Hindistan ve Türkiye dostluk ilişkilerini geliştirmek için ve dünya barışına katkıda bulunmak amacıyla Ankara'da 14 Aralık 1951'de bir dostluk anlaşması imzalamışlardır. Antlaşmaya Türkiye adına Dışişleri Bakanı Fuat Köprülü, Hindistan adına ise Türkiye Büyükelçisi Chandra Shekhar Jha imzalamıştır. Türkçe, Hintçe ve İngilizce dillerin süresiz olarak düzenlenen antlaşmada kültürel ilişkileri geliştirme arzusunun altı çizilmiştir. Bununla birlikte ülkeler arası diplomasi ve konsolosluk münasebetlerini sürdürmeyi, ticaret, gümrük, havacılık ve suçluların iadesi gibi iki ülkeyi ilgilendiren

alanlarda ilişkilerini yürürlükte bulunan ve daha sonra aralarında imzalanacak özel anlaşmalara göre düzenlemeyi kararlaştırmışlardır (Malkoç, 2016).

3. YABANCI DİL OLARAK TÜRKÇE ÖĞRETİMİ

Türkçe, dünyada en çok konuşulan dillerden biridir. Uzun bir geçmişe sahip olan Türkçenin öğretimi de çok eski tarihlerde başlamıştır. Öyle ki Türkçenin yabancı dil olarak öğretilmesi Kaşgarlı Mahmud'un yazdığı Divanu Lugati-t Türk ile başladığı görüşü hâkimdir. Bu görüş, geçmişten günümüze Türkçenin yabancı dil olarak öğretiminin önemini her zaman canlı tutmaktadır. Buna ek olarak yabancı dil olarak Türkçe öğretimi, ülkemizin ekonomik, siyasi, iktisadi vb. alanlardaki gelişmelerine paralel olarak gittikçe önem kazanmaktadır. Bu bağlamda günümüzde Türkçe yabancılara hem yurt içinde hem de yurt dışında öğretilmektedir (Boylu, 2014).

Türkçe, Ural-Altay dil grubu içerisinde bulunan ve eklemeli bir dildir. Türk dilinin tarihi, M.Ö.4000 yılına kadar uzanır. Günümüzde yaklaşık iki yüz yirmi milyondan fazla kişinin konuştuğu Türkçe, dünyada en çok konuşulan yedi dil arasındadır. Türkçe Unesco'nun Anadil sıralamasındaki tespitlerine göre dünyada üçüncü sırayı, resmi diller sıralamasında ise beşinci sırayı almaktadır. Tüm bu bilgiler Türkçe'nin ne kadar yaygın bir dil olduğunun göstergesidir. Türkçenin yabancı dil olarak öğretiminin de resmi olarak köklü bir tarihi olmasa da yabancılara Türkçe öğretiminin tarihini Türklerin tarih sahnesine çıkışına kadar dayandırabiliriz (Aykaç, 2015).

Yabancı dil öğretiminde akla gelen ilk konu, toplumun maddi ve manevi varlığı ile yazılı ve sözlü değerlerini oluşturan kültür olgusudur. Bu konuda dilin kültür için en önemli öğe olduğunu söyleyebiliriz. Bu nedenle yabancı dil olarak Türkçe öğretirken kullanılan materyallerin kültür aktarımı açısından yeterliliği ve metinleri oluştururken dikkat edilmesi gereken noktalar üzerine araştırmalar yapılması önem arz etmektedir. Hazırlanacak materyallerde nelerin, nasıl ve niçin kullanılması gerektiğini planlamak, sınıflandırmak uzmanlık gerektirmektedir (Demir ve Açık, 2011). Yabancı dil olarak Türkçe öğretimi, ihtiyaçlara bağlı olarak belirlenmiş hedefler ve kazanımlar çerçevesindeki programlarla değil, yazılan kitaplara göre yapılan planlar çerçevesinde yürütülmektedir. Belirli bir program olmadığı için yukarıda adı geçen kurumlar ortak bir program çerçevesinde çalışmamaktadır. Bu, yabancı dil olarak Türkçe öğretimi alanında yaşanan en büyük problemlerden biridir (Kan vd., 2013). Karababa (2009) Türkçe'nin yabancı dil olarak öğretilmesi konusunda yaptığı bir çalışmada; dilin etkin biçimde öğretilmesi ve bu öğretime uygun programın

geliştirilebilmesi için, öncelikle o dilin yapısal ve anlamsal özelliklerinin her yönüyle basitten karmaşığa giden bir yapıda ve öğrenenlerin düzeylerine göre tanımlanmış olması gerektiğini belirtmiş ve ayrıca Türkçenin dilbilgisini betimleyen yapıtlar, değerli çalışmalar olduğunu; ancak bunların daha çok Türkçenin anadili olarak öğretimine kaynaklık edebilecek nitelikte olduğunu söylemiştir.

Yabancı dil öğretimi konusunda birçok yöntem geliştirilmiştir. Gerek değişen toplumlar, gerekse kültür yapısı ve daha birçok değişken çeşitli yöntemler koyma gerekliliği oluşturmuştur. Bahsi geçen bu yöntemler şu şekilde sıralanabilir; dil bilgisi çeviri yöntemi, doğal yöntem, doğrudan yöntem, bilişsel yöntem, iletişimsel yöntem, işlevsel dil öğretimi yöntemi, işitsel-dilsel yöntem, işitsel-görsel yöntem, seçmeli yöntem, görev temelli yöntem (Sevim, 2019).

Yabancı dil olarak Türkçenin öğretimi için ülkemizde eğitim veren bir lisans programı bulunmamaktadır. Yabancılar Türkçe öğretme görevini farklı programlardan mezun olmuş öğretim elemanları tarafından gerçekleştirmektedir. Bu bölümlerin bir kısmında Türkçenin öğretimine yönelik dersler varken bir kısmında ise bu dersler bulunmamaktadır. 2010 yılında Marmaris'te Milli Eğitim Bakanlığı tarafından düzenlenen Yabancı Dil Olarak Türkçe Öğretimi ve Öğretmenliği Çalıştayı'nın raporunda bu konuyla ilgili şu sonuçlar yer almaktadır (MEB, 2010):

1. Mevcut lisans programları yabancılarla, yurt dışında yaşayan Türklere, Türk soylu ve akraba topluluklara Türkçenin öğretilmesi amacıyla kurulmamıştır.
2. Ülkemizde Türkçenin yabancı dil olarak öğretimi alanında bağımsız bir lisans programı bulunmamaktadır.
3. Bu alanda üniversitelerimizdeki çok az sayıda olan lisansüstü programlar, içerik ve kapsam açısından birbirlerinden farklılık göstermektedir.

Yani bu sonuçlar göz önüne alındığında Türkçe öğretiminin aslında başka branşlardan mezun olmuş kişiler tarafından verildiği ve bunun da bazı sorunlara yol açacağı düşünülebilir. Ülkemizde bazı üniversiteler ve Yunus Emre Enstitüsü yabancı dil olarak Türkçe öğretimi sertifika programları düzenlemektedir ve bu alandaki öğretmen eksiklikleri giderilmeye çalışılmaktadır. Bununla birlikte kesinlikle öğretim konu ile uzman kişiler tarafından yapılmalıdır.

4. HİNDİSTAN'DA YABANCI DİL OLARAK TÜRKÇE ÖĞRETİMİ

Hindistan'da birbirinden farklı çeşitli devletler kurulmuştur. Hiç kuşkusuz din, dil ayrımı yapmayan, halka eşit davranan Türk Devletleri'nin etkisi büyük olmuştur. Bu etki dil konusunda da görülmektedir. Hintçedeki Türkçe öğeler, Türk ve Hint kültür ve dil ilişkilerinin sonucudur. Yapı bakımından çok değişik olan Türk lehçeleriyle Hintçe kelime unsurlarının birbirleriyle alışverişi olayına coğrafik, kültürel, tarihi ve sosyal etkenlerin neden olduğu söylenebilir (Bokuleva vd., 2012).

Dünyadaki dil aileleri incelendiğinde; Hintçe Hint- Avrupa Dilleri Ailesi'nde Hint-İran Dilleri'nde yer almaktadır. Bu diller arasında İran, Afgan, Pakistan, Hindistan, Sri Lanka, Nepal dilleri yer almaktadır (Khan, 2014). Türkçe Öğretimini incelerken bu ülkelerdeki yabancı dil olarak Türkçe yöntemleri incelenmeli ve karşılaştırma yapılmalıdır. Bu şekilde daha yararlı öğretim yöntemleri geliştirilebilir.

Jamia Millia İslamia Üniversitesinde Türkçe öğretimi, TİKA'nın girişimleri sonucu, 2006-2007 öğretim yılında başlamıştır. 2010 yılından bu yana ise Yunus Emre Enstitüsü'nün desteği ile devam etmektedir. Beşerî Bilimler ve Yabancı Diller Fakültesi çatısı altında, sertifika programı kapsamında açılan kurslar, takip eden süreçte, sırasıyla Diploma ve Yüksek Diploma programları ile ivme kazanmıştır (Manazir, 2019).

Manazir (2019) yapmış olduğu röportajda öğrencilerin neden Türkçe öğrenmek istediklerini aşağıdaki gibi sıralamışlardır.

- Türkçe öğrenmek yeni bir dilbilimsel bölgeye giriş yapmak demektir.
- Türkçe doğu ve batı arasında bir köprü gibidir.
- Türkçe matematik gibidir.
- Türkçe öğrendikten sonra orta Asya'da dilleri biraz gayretle kolayca öğrenebilirsiniz.

Hindistan'da birçok devletin kurulmuş olması değişik kültürel yapıya sahip olduğuna işarettir. Hindistan'daki bireylerin Hintçe dışında farklı on iki ana dilin bulunması Hindistan'daki farklı kültürel yapıyı ortaya koymaktadır. İngilizlerle olan ilişkileri nedeniyle İngilizce tercih edilen 2. Yabancı dil olarak karşımıza çıkmaktadır. Hindistan'da Türkçe dili ise öğrenciler tarafından üçüncü veya dördüncü yabancı dil olarak seçilmektedir. Bu konu göz önüne alınırsa Türkçenin Hindistan'daki öneminin gitgide arttığı söylenebilir. Türkiye'nin siyasi ve

ekonomik istikrarı, diğer ülkelerle yapılan ikili anlaşmalar ve ticari ilişkiler, Türkçenin yabancı dil olarak öğretimine olan isteği daha çok artırmaktadır (İşcan vd., 2012). İşcan ve arkadaşlarının (2012)'in yaptığı çalışma sonucuna göre Hindistan'da tercih edilen yabancı diller sırasıyla İngilizce Türkçe ve Korece olduğu görülmektedir.

Hindistan'da Hintçe ve İngilizce resmi dil olduğu için Hindistanlı öğrenciler Hintçeyi öğrenirken aynı zamanda İngilizceyi de öğrenmek zorundadır. Müslüman olanların büyük çoğunluğu da ana dili düzeyinde Urduca'yı kullanmaktadır. Türkçe Hindistan'ın resmî dili değildir ve bu bağlamda kabul görmemiştir. Ama geçmişte Hindistan'da hakimiyet kuran Türkler dil konusunda da iz bırakmışlardır. Günümüzde Hintçe, Urduca ve Türkçe arasındaki ortak kelimelerin sayısı dokuz bin civarındadır. Fakat İngilizlerin Hindistan'a girişiyle Türkçe Hindistan'da unutulmuş ve Türkçe eserlerin çoğu İngiltere'ye götürülmüştür. Son yıllarda Türkçe'nin yaygınlık kazanması hedeflenmiş ve Delhi'deki Jamia Millia İslamia Üniversitesinde TİKA ve Yunus Emre Enstitüsünün 2006'dan beri ortaklaşa yürüttüğü Türkçe programı ile bu amaç doğrultusunda Türkçe öğretilmektedir. TİKA'nın girişimleri sonucu, 2006-2007 öğretim yılında Türkçe öğretime başlayan Jamia Millia İslamia Üniversitesinde, 2010 yılından bu yana da Yunus Emre Enstitüsünün desteği ile çalışmalar devam etmektedir (Şahin vd., 2019).

5. YÖNTEM

Bu çalışmada yabancı dil olarak Türkçe ilgili bilimsel çalışmalar bir araya getirilmiştir. Çalışmanın amacı Hindistan'da yabancı dil olarak Türkçe'nin incelenmesidir. Araştırmada genel tarama modeli kullanılmış ve konu ile ilgili çalışmalar sistematik olarak taranmıştır. Makale taraması Türkçe ve İngilizce dillerinde yapılmıştır. Araştırmalarda makale yılı sınırlandırılması yapılmamıştır.

6. BULGULAR

Makale	Örneklem	Bulgular
Kardaş ve Koç (2019)	-	Yabancı dil öğrenme konusunda etkili faktörler; başka kültürleri tanıma, başka dillerde eğitim görme, teknolojik gelişmeleri takip etme ve bunlardan istendik ölçüde yararlanma, başka coğrafyalara gönüllü-gönülsüz göç etme, başka milletlerin hakimiyetine girme veya başka milletlere hükmetme vb. şeklinde çoğaltılabilir.
Şahin vd. (2019)	Jamia Millia İslamia Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünün 1. ve 2. sınıfında eğitim gören 32 öğrenci	Katılımcılar konuşma (83), dil bilgisi (76), okuma-anlama (57), yazma (56), dinleme-anlama (54) ve öğretmen (45) ana temalarında sorun yaşadıkları saptanmıştır.
Maden ve İşcan (2017)	Jawaharlal Nehru Üniversitesi'nin çeşitli birimlerinde öğrenim gören ve Türkçe dersini - ikinci dil olarak alan 116 öğrenci	Hindistan'daki üniversite öğrencilerinin Türkçeyi yabancı dil olarak öğrenirken yaşadıkları sorunlara bakıldığında; en fazla (% 34,49) gramer konularında sorun yaşandığı tespit edilmiştir.

7. TARTIŞMA VE SONUÇ

İnsanlar kültürel varlıklardır. Kişinin kültürü her zaman derin bir kökene sahiptir ve ikinci veya yabancı bir kültüre aşına olsalar bile, kendi bilinçlerinin dışında işlemeye devam eder. Kişi içine girdiği sınıf ortamında farklı kültürlerle yüzleşince bu ortama uyum sağlayamayabilir ve bu da kültürel şemalarında bir dengesizlik durumu oluşmasına neden olur. Bu durum kültür çatışmasını doğurabilmektedir (Gün ve

Şimşek, 2019). Bu yüzden yabancı dil öğretim yöntemleri uygularken uygun bir yol seçmek önemlidir. Çünkü yabancı dil kültürlerarası köprü görevini görmektedir.

Şunu da unutmamak gerekir ki; yabancı dili öğretimine neden olan birçok faktör mevcuttur. Bu faktörler; başka kültürleri tanıma, başka dillerde eğitim görme, teknolojik gelişmeleri takip etme ve bunlardan istedik ölçüde yararlanma, başka coğrafyalara gönüllü-gönülsüz göç etme, başka milletlerin hakimiyetine girme veya başka milletlere hükmetme vb. şeklinde çoğaltılabilir (Kardaş ve Koç, 2019). Bu nedenler incelendiğinde yabancı dil öğretimi sadece dile merak sarıp isteğe bağlı şekilde olmayabilir. Bir ihtiyaçtan ya da zorunluluktan kaynaklanıyor da olabilir. Hindistan'da tarihi süreç göz önüne alındığında İngilizce almakta zorunlu oldukları bir yabancı dildir. Bu yüzden yapılan araştırmalar sonucuna göre ikinci sırada yer almaktadır. Türkçenin 3. Ya da 4. Yabancı dil olması ise bir zorunluluk sonucu değil, istek doğrultusundadır.

Manazir (2019) bir araştırmasında; Türkçe öğrenmenin doğu ve batı arasında bir köprü olduğuna ve Türkçe öğrendikten sonra Asya dillerini daha kolay öğrenebileceğinden bahsetmiştir.

Şahin ve arkadaşlarının (2019) Jamia Millia İslamia Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünün 1. ve 2. sınıfında eğitim gören 32 öğrenciyle öğretim yöntemlerinde karşılaşılan sorunlar üzerine yapılan çalışmaya göre; katılımcılar konuşma (83), dil bilgisi (76), okuma-anlama (57), yazma (56), dinleme-anlama (54) ve öğretmen (45) ana temalarında sorun yaşadıkları saptanmıştır. Bu sonuçlara göre; katılımcıların en çok konuşma bölümünde sorunla karşılaştıkları gözlemlenmektedir. En düşük oran ise öğretmen sorunu olarak karşımıza çıkmaktadır. Ayrıca konuşma ile ilgili alt başlıklar incelendiğinde ise, katılımcıların tamamının telaffuz sorunu yaşadığı göze çarpmaktadır.

Maden ve İşcan (2017) 'ın Hindistan Jawaharlal Nehru Üniversitesi'nin çeşitli birimlerinde öğrenim gören ve Türkçe dersini -ikinci dil olarak- alan 116 öğrenci üzerinde yaptığı araştırma, Türkçe öğrenimi sırasında karşılaştıkları sorunlar incelendiğinde; Hindistan'daki üniversite öğrencilerinin Türkçeyi yabancı dil olarak

öğrenirken yaşadıkları sorunlara bakıldığında; en fazla (% 34,49) gramer konularında sorun yaşandığı tespit edilmiştir. Bu araştırma Şahin ve arkadaşlarının çalışması ile paralellik göstermemektedir. Bunun nedeni İşcan ve arkadaşlarının yaptığı araştırmada yer alan katılımcıların Türk Dili ve Edebiyatı bölümü öğrencileri olmaları ve Türkçe öğrenimini daha derinlemesine yapmaları olabilir.

1947 yılında Hindistan'dan ayrılarak Müslüman bir ülke olan ve resmi dili Urduca kabul edilen Pakistan'da da yabancı dil olarak Türkçe öğretilmektedir. Hintçe ile Urduca aynı dil ailesinden olması nedeniyle bu konu ile ilgili çalışmalar araştırmamıza ışık tutacaktır. Alap (2017)'ın yaptığı araştırmaya göre; Pakistanlı vatandaşların Türkçe öğrenimlerinde kendilerine en kolay gelen dil özelliği kelime bilgisidir. Bunun nedeni her iki dilde yer alan birçok ortak sözcük olmasıdır. Hindistan'da Urduca konuşulmasını göz önüne alırsak aynı koşulların Hindistan için geçerli olduğunu söyleyebiliriz.

8. ÖNERİLER

Üniversitelerde yabancılar için Türkçe eğitimi ile ilgili daha fazla bölüm açılmalıdır. Bulgular öğretmen sorununun düşük olsa da problem yarattığını göstermektedir. Bu nedenle yabancılar için Türkçe eğitimi, bu bölümden mezun olmuş uzman kişiler tarafından yapılmalıdır. Bu şekilde en uygun öğretim yöntemi ile yabancı dilin öğretilmesi sağlanabilir.

Sadece Türkçe değil, herhangi bir yabancı dil öğreniminde materyal büyük önem arz etmektedir. Bu yüzden yeterli materyaller geliştirilmeli ve bu materyaller günümüz koşulları iyi uyum sağlamalıdır. Öğretilen coğrafyadaki kültür öğeleri ve koşullar göz önünde bulundurularak kültür çatışmasına neden olmayacak şekilde düzenlenmesi de bu konuda yararlı olacaktır.

Öğrencilerin konuşma ile ilgili problem yaşadıkları göz önüne alındığında ve bu başlık altında telaffuz konusunda zorlandıkları görülmektedir. Bu nedenle Türkçeyi konuşulduğu coğrafyada öğrenmenin daha avantajlı olduğunu düşünmektedirler. Hindistan'da Türkçe eğitimi gören öğrencilerin değişim programı ile Türkiye'de anlaşmalı üniversitelerin ilgili bölümlerinde en az bir dönem burada Türkçe eğitimi

alması öğrencilere daha çok yardımcı olabilir. Sadece değişim programları yoluyla değil, turistik olarak ülkeye gidip orada kendilerini geliştirmeleri de yararlı olacaktır. Ayrıca sosyal alanlardan Türk vatandaşları ile iletişim kurmaları aynı şekilde Türkçe öğrenimi için yarar sağlayacaktır.

KAYNAKÇA

- Alap M.S. (2017), *Pakistan'lılara Yabancı Dil Olarak Türkçe Öğretiminde Her İki Dilde Yer Alan Benzer Sözcüklerin Öğretime Katkıları*. Türkçenin Yabancı Dil Olarak Öğretimi Sempozyumu, İstanbul, 1-12.
- Aykaç, N. (2015). Yabancı Dil Olarak Türkçe Öğretiminin Genel Tarihçesi ve Bu Alanda Kullanılan Yöntemler. *Electronic Turkish Studies*, 10(3), 161-174.
- Boylu, E. (2014). Yabancı dil olarak Türkçe öğrenen temel seviyedeki İranlı öğrencilerin yazma problemleri. *Zeitschrift für die Welt der Türken/Journal of World of Turks*, 6(2), 335-349.
- Bokuleva, B., Avakova, R. ve Abeldayev, J. (2012). Türk Kültürünün Hindistan Uygarlığına Etkisi. *Türk Dünyası İncelemeleri Dergisi*, 12(1), 441-454.
- Candaş-Karababa, Z. C. (2009). Yabancı dil olarak Türkçenin öğretimi ve karşılaşılan sorunlar. *Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesi Dergisi*, 42(2), 265-278.
- Demir, A. ve Fatma, A. Ç. I. K. (2011). Türkçenin yabancı dil olarak öğretiminde kültürlerarası yaklaşım ve seçilecek metinlerde bulunması gereken özellikler. *Türklük Bilimi Araştırmaları*, 30, 51-72.
- Gün M. ve Şimşek R. (2019), *Türkçenin Yabancı Dil Olarak Öğretimi*, M.N. Karataş (Ed.), *Türkçenin Yabancı Dil Olarak Öğretilmesinde Kültürlerarasılık*, Pegem Akademi, Ankara
- İşcan, A., Şahin, E. Y., Varişoğlu, B., Kana, F. ve Şengül, K. (2012). Hindistan'da Yabancı Dil Olarak Türkçe Öğrenen Genç-Yetişkinlerin Öğrenme Geçmişlerinin Bazı Değişkenlere Göre İncelenmesi. *Electronic Turkish Studies*, 7(4), 407-415
- Kan, M., Sülüoğlu, B. ve Demirel, Ö. (2013). Yabancı Dil Olarak Türkçe Öğretimi Programı İle İlgili Okutman ve Öğrenci Görüşlerinin Değerlendirilmesi/Assessment of Instructors and Students' Opinions about Program for Teaching Turkish as a Foreign Language. *Mustafa Kemal Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 10(24), 29-42.
- Kardaş M.N. ve Koç R. (2019), *Türkçenin Yabancı Dil Olarak Öğretimi*, M.N. Karataş (Ed.), *Türkçenin Yabancı Dil Olarak Öğretiminde Başlıca Sorunlar*, Pegem Akademi, Ankara
- Khan M. G. (2014). *Türkçe ve Hintçe-Urducada Ortak Kelimeler*. Yayımlanmamış yüksek lisans tezi. Atatürk Üniversitesi, Erzurum.
- Maden, s. ve İşcan, A. (2011). Yabancı dil olarak Türkçe öğretimi amaç ve sorunlar (Hindistan örneği). *Karadeniz Sosyal Bilimler Dergisi*, 3(5), 23-38.

- Manazir, M. (2019). Hindistan'da Türkçe öğretimi, Türk Dili ve Edebiyatı programı. *Rumelide Dil ve Edebiyat Araştırmaları Dergisi*, 53-64.
- Malkoç, E. 20. Yüzyilin İkinci Yarisinda Türkiye ile Hindistan'in Siyasi İlişkileri. *Avrasya İncelemeleri Dergisi*, 5(1), 109-145.
- Millî Eğitim Bakanlığı (2010), *Türkçenin Yabancı Dil Olarak Öğretimi ve Bu Alan İçin Öğretmen Yetiştirme'nin Önemi ve Gereği*. Yabancı Dil Olarak Türkçe Öğretimi ve Öğretmenliği Çalıştayı, 5-8 Nisan 2010 Muğla, Marmaris.
- Sevim O. (2019), Türkçenin Yabancı Dil Olarak Öğretimi, M.N. Karataş (Ed.), *Yabancı Dil Öğretim Yöntemleri* (ss 135-151), Pegem Akademi, Ankara
- Şahin E. Y., Şahin A. ve Minhaj M. (2019), Türkçenin Yabancı Dil Olarak Öğretimi, M.N. Karataş (Ed.), *Hindistan'da Türkçe Öğrenen Öğrencilerin Yaşadığı Sorunlar* (ss 363-385), Pegem Akademi, Ankara